

Arrest

nr. 77 202 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker, de heer B. D., deed op 28 augustus 2009 een verklaring van inschrijving als werknemer. Hij legde een arbeidscontract voor van 14 november 2009 en werd op 5 maart 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart. Tweede verzoeker, de heer B. M., deed op 16 april 2010 een verklaring van inschrijving en werd op 7 mei 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart. Verzoekster deed samen met haar tien minderjarige kinderen een verklaring van inschrijving op 15 februari 2011, respectievelijk als echtgenote en bloedverwant(en) in de neerdalende lijn. Zij werden op 16 maart 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 16 augustus 2011 werd het verblijfsrecht van eerste verzoeker beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Er werd vastgesteld dat hij nooit tewerkgesteld is geweest en dat hij dus gebruik maakte van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ten gevolge van de beëindiging van het verblijfsrecht van eerste verzoeker, wordt er op 16 augustus 2011 eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van tweede verzoeker en van verzoekster en de tien minderjarige kinderen, overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de vreemdelingenwet. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende. Hij legde een arbeidscontract voor dd 14/11/09 en kreeg het voordeel van de twijfel. Op 18/2(10 verkreeg hij de bijlage 8, gevolgd door 5/3/10 door de E-kaart Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit raadpleging van de databank van de RSZ (dimona) is gebleken dat betrokkene nooit is tewerkgesteld geweest Betrokkene maakte dus gebruik van achterhaalde documenten om de Belgische autoriteiten te misleiden. Deze misleidende informatie was wel degelijk van doorslaggevend belang voor de erkenning van het verblijfsrecht. Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van 'valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijf van betrokkene.

Betrokkene voldoet heden evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Voorzover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 10 'van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het CCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden 'voldoet zoals voorzien in art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending artikel 42 septies Vw juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting - kennelijke onredelijke beslissing. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden geoordeeld of er aanleiding tot bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechten en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het tweede lid van de beslissing stelt: (...). Verzoeker is van oordeel dat de administratie hier nogal veel te kort door de bocht gaat door te stellen dat hij valse informatie zou gebruikt hebben. Verzoeker is van oordeel dat dit een blote bewering is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoeker valse stukken zou gebruikt hebben, komt niet tot uiting in de motivering van de beslissing. Verzoeker kan zich tegenover deze beschuldigende uittaling van de Dienst Vreemdelingenzaken niet verweren. Zij stellen botweg dat verzoeker valse stukken zou hebben gebruikt. Dit is helemaal niet zo. Verzoeker legt uit:

Verzoeker heeft inderdaad in dienst geweest als muzikant bij de VZW LATIN FLANDERS met als beheerder [W.R.] (stuk 2). Stuk 2 betreft een geldige onderhandse overeenkomst opgemaakt tussen verzoeker en de LATIN FLANDERS. Verzoeker is aldaar begonnen op 14 november 2009 om muziek te spelen gedurende 5 dagen per week en dit 4 uur lang. Dit stuk werd overgemaakt aan de gemeentelijke diensten met de vraag dit over te maken aan verwerende partij. Uit het niks blijkt dat verzoeker valse informatie zou hebben gebruikt. Dat hij niet ingeschreven was in de RSZ bank is niet de fout van verzoeker. Het is niet aan verzoeker om hem in te schrijven doch het is wel aan de werkgever om dit te doen. Het besluit is: De arbeidsovereenkomst is een geldige onderhandse akte. Uit niks uit het administratief dossier of uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat dit niet zo zou kunnen zijn. De motivering dat het stuk 2 vals zou zijn is in een blote bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan verzoeker niet kwalijk genomen worden dat de VZW het niet heeft ingeschreven in de databank van de RSZ. Dit is niet verzoekers verantwoordelijkheid doch wel de verantwoordelijkheid van de werkgever. Dat verzoeker niet ingeschreven was in deze databank kan hem niet kwalijk genomen worden. Dit is een omstandigheid buiten zijn wil om. Het nu aan de dienst vreemdelingenzaken om aan te tonen alwaar verzoeker valse of misleidende informatie heeft verspreid. Verzoeker heeft volledig ter goede trouw gehandeld. Hij had de nodige arbeidsovereenkomst conform artikel 50 par. 1 1° Vb (KB 8 oktober 1981) om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40 par. 4 1° Vw (wet 15 december 1980). De goede trouw wordt derhalve vermoed. Sedert de invoering van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering dient de beslissing in feite en in rechte te worden gemotiveerd. Verzoeker verwijst naar het bovenstaande doch stelt vast dat de beslissing niet in feite werd gemotiveerd. Het enkel en alleen stellen dat verzoeker misleidende informatie zou hebben gebruikt is zoals hierboven gezegd een blote bewering. Indien de administratie wenst te motiveren dat de informatie die verzoeker heeft voorgelegd misleidend is dient zij ten eerste aan te duiden over welk document het effectief gaat en ten tweede het 'waarom' aantonen. Waarom is de informatie misleidend. Het is aldus duidelijk dat de Dienst vreemdelingenzaken zijn motivering baseert op verkeerde feiten. De administratie gaat er aldus vanuit dat verzoeker misleidende of valse documenten zou hebben gebruikt. Dit komt aldus niet tot uiting in het administratief dossier. De administratie kan geen beslissingen nemen die gebaseerd zijn op blote beweringen. Verzoeker leest deze twee zaken niet in de motivering van de beslissing. Door de wet van 29 juli 1991, in het bijzonder artikel 2 en 3, is de motivering een substantiële vormvereiste. Het ontbreken van een substantiële vormvereiste geeft aanleiding tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aldus een beëindiging maken van het verblijfsrecht op grond van artikel 42 septies Vw kan niet door de beugel. De motivering hiervoor is niet voorhanden. De dienst vreemdelingenzaken doet hier duidelijk aan machtsoverschrijding door te stellen dat verzoeker valse verklaringen zou hebben afgelegd en op deze wijze zoekt de administratie een artikel in de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te beëindigen. Derhalve zijn er geen redenen aanwezig om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen op grond van artikel 42 septies Vw gezien die artikel in casu geen rol speelt gezien verzoeker volledig ter goeder trouw, die vermoed wordt, heeft gehandeld. De raad voor vreemdelingenbetwistingen dient dan ook conform artikel 39/2 par. 2 de bestreden beslissing te vernietigen wegens overtreding van een substantiële vormvereiste. De beslissing dient derhalve te worden vernietigd. Artikel 42 bis par. 1 juncto schending van artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht: onredelijke en arbitraire beslissing. Verzoeker wenst te verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen die de beslissing motiveren. Artikel 40 par. 4 stelt: (...). Artikel 42 bis par. 1 stelt: (...). Verzoeker stelt vast dat hij conform artikel 40 par. 4 1° is het Rijk mag verblijven indien hij een kans maakt om werk te vinden. Verzoeker stelt vast dat er conform artikel 42 bis par. 1 Vw er slechts een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van verzoeker enkel en alleen indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstel van het Rijk. De dienst vreemdelingenzaken kan nergens aantonen dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstel van het Rijk. Verwerende partij toont in haar motivering niet aan 'waarom' verzoeker een onredelijke belasting vormt. De motivering van de beslissing laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe om na te gaan hoelang verzoeker al een leefloon categorie 3 ontvangt van het OCMW GENT. Het weze onredelijk dat verzoeker nog maar 1 maand OCMW categorie 3 ontvangt om te stellen dat hij een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandsstel. De administratie maakt haar criteria niet bekend om te stellen vanaf welk ogenblik een persoon die steun ontvangt een 'onredelijke' belasting vormt voor het sociale bijstandsstel. De wet heeft het hier duidelijk over een 'onredelijke' belasting. Dit is iets anders dan een belasting voor het sociale bijstandsstel. Artikel 42 bis par. 1 stelt expliciet 'onredelijk'. De administratie kan dan ook maar een einde maken aan het verblijfsrecht indien deze aantoon dat verzoeker wel degelijk een onredelijke belasting vormt. Het gewoon stellen dat verzoeker OCMW steun categorie ontvangt zonder er bij te zetten hoelang verzoeker als een OCMW steun ontvangt, zonder uit te leggen vanaf wanneer verzoeker een onredelijke belasting vormt, zonder uit te leggen wat een onredelijke belasting is, is geen motivering die de toets van artikel 2

en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering kan doorstaan. Zolang de administratie is zijn beslissing niet stelt 'waarom' zij van oordeel is dat verzoeker een 'onredelijke' belasting vormt, is deze beslissing niet in feite gemotiveerd. Het niet voldoende motivering conform artikel 2 en 3 is een miskennis van een substantiële vormvereiste. Beslissing gegriefd door een gebrek aan substantiële vormvereiste dienen te worden nietig verklaard conform artikel 39/2 par. 2 Vw. De bestreden beslissingen van [M.Z.] en [M.B.]. Op 16 augustus 2011 wordt er voor [M.Z.] zijnde de partner van verzoeker en voor hun meerderjarige zoon [M.B.] eveneens een beslissing beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen die op dezelfde datum zijnde 23 september 2011 werd betekend aan verzoekers

Deze beslissingen zijn het louter gevolg van de bestreden beslissing van [D.B.]. Gezien deze beslissing vernietigd dient te worden dienen eveneens de bestreden beslissingen van [M.Z.] en [M.B.] te worden vernietigd. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de bijzaak de hoofdzaak volgt. De hoofdbeslissing is deze van [D.B.] en de bijzaken zijn de beslissingen van [M.Z.] en [M.B.]. Indien de beslissing van [D.B.] wordt vernietigd dient eveneens de beslissingen van [M.Z.] en [M.B.] te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De eerste bestreden beslissing is deze van 13 augustus 2011 waarbij het verblijfsrecht van eerste verzoeker wordt beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten. Ten onrechte wordt er door verzoekers gesteld dat er in de bestreden beslissing aangegeven wordt dat eerste verzoeker 'valse' documenten zou hebben gebruikt.

Uit de lezing van deze beslissing blijkt dat er in eerste instantie wordt gesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van "achterhaalde documenten", die niet met de realiteit overeenstemmen, om de Belgische autoriteiten te misleiden. Omdat deze misleidende informatie wel degelijk van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht, wordt er conform artikel 42septies van de vreemdelingenwet een einde gesteld aan verzoekers verblijf.

Eerste verzoeker kan betwist niet dat hij een verklaring deed van inschrijving als werknemer/werkzoekende, op basis van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en hierbij een arbeidscontract voorlegde van 14 november 2009. Verzoeker werd op 5 maart 2010 in het bezit gesteld van een E-kaart, als werknemer, conform voornoemde bepaling. Nochtans zou achteraf blijken dat verzoeker geen enkele dag tewerkgesteld was.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van documenten die niet met de realiteit overeenstemmen en dat deze misleidende informatie van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht. Verzoeker doet geen ernstige poging om deze vaststelling te weerleggen en beperkt zich tot de loze bewering dat hij wél gewerkt heeft. Deze bewering blijkt nochtans uit geen enkel document van verzoekers dossier.

Wel blijkt dat eerste verzoeker, die op 5 maart 2010 in het bezit werd gesteld van een E-kaart als werknemer, zich reeds drie maanden later aanmeldde bij het OCMW en sedert juni 2010 tot op heden een leefloon ontvangt van het OCMW.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat eerste verzoeker misleidende informatie gebruikte teneinde een verblijfsrecht te bekomen en dat hij in ieder geval ook niet

als werkzoekende noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd. Omdat hij een leefloon ontvangt in categorie 3 als samenwonende persoon met gezinslast, worden zijn bestaansmiddelen volledig ter beschikking gesteld door de Belgische overheid en wordt er in de bestreden beslissing eveneens vastgesteld dat hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Eerste verzoeker betwist niet dat hij geen economische activiteit uitoefent noch dat hij een leefloon ontvangt van het OCMW. Verzoekers beperken zich in feite tot het laatste onderdeel van de bestreden beslissing en stellen dat de verwerende partij ten onrechte tot het besluit is gekomen dat zij een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel in het Rijk.

Verzoekers kunnen bezwaarlijk voorhouden dat zij, als gezin van 13 personen, die minstens sedert 1 juni 2010 financiële steun ontvangen van het OCMW teneinde in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, geen onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De bestreden beslissing van eerste verzoeker werd op zorgvuldige wijze genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier en verzoekers maken geenszins aannemelijk als zou deze beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn genomen.

Het eerste en tweede onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

Verzoekers verwijzen in een derde onderdeel naar de beslissing van tweede verzoeker en van verzoekster en de 10 minderjarige kinderen en geven aan dat deze beslissing als accessorium van de beslissing van eerste verzoeker, eveneens vernietigd dient te worden.

Verzoekers ontwikkelen geen middel dat betrekking heeft op die bestreden beslissingen, waardoor het derde onderdeel dan ook onontvankelijk is.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC